

Beklemmend en naar 'Forza Nero'

Theater: Forza Nero, door Growing Up in Public. Tekst en regie: Paul Feld. Tournée t/ 17/2. Info: 030-2761220 en www.growingupinpublic.nl.

Door ANNERIEK DE JONG

Een braaf kind dat door Het Kwaad bezeten wordt: voor de horror-fabriek van Hollywood is het een populair thema. Theatermaker Paul Feld bedacht een variant. In zijn voorstelling *Forza Nero* is het kind een schoolmeisje en Het Kwaad neemt bezit van haar als ze op de avond voor haar geschiedenisindexamen in een van de heersers uit de leerboekjes verandert. En wel in keizer Nero, de Antichrist, volgens sommigen.

Is het op zich al een kunststuk om op het toneel een geloofwaardige metamorfose neer te zetten, nog moeilijker maakt Feld het zichzelf en de toeschouwers door er twee personages bij te leveren die eveneens veranderlijke identiteiten hebben.

De actrices Daphne de Bruin en Carla Hardy komen op als heksen, eng lang doordat ze op stelten lopen en akelig *gothic* door hun zwartfladderende gewaden. Deze vrouwen beweren dat ze mannen zijn.

Het kost enig gepuzzel om hun rol in het circus van de geschiedenis te raden. Die ene heks, dat is Seneca, mentor en leermeester van Nero. En die ander, dat is Nero's ri-

vaal Sporus Batavus.

Al snel gaat de fictie met de feiten aan de haal en de tijden lopen heilloos door elkaar heen. Hoor-den we net nog een plechtige Latijnse zin, het volgende moment vliegen ons eigentijdse termen om de oren: disco, outfit, spotlights enzovoorts.

Het Romeinse Keizerrijk sluit een *deal* met de showbusiness van nu en de groep Growing Up in Public ziet die business als een vermenigvuldiging van alle moderne perversiteiten, zoals ze in haar spel alles waar ze van walgt eveneens fiks uitvergroot. Dat deed Growing Up altijd al. Andere gezelschappen, het Noord Nederlands Toneel bijvoorbeeld (*De Kaukasische Krijtkring*) of de Paardenkathedraal (*August, August, August*), hebben de groteske vorm recentelijk herontdekt.

Het is een even irritant als beklemmend genre. De bombast, de pathos, de kitsch: het dient allemaal als kritiek en tegelijk blijven de makers erin steken. Een hoogtepunt van wansmaak bereikt *Forza Nero* als de keizer Rome in brand zet, omwille van het spektakel.

Daarbij loopt de kwaliteit van het spel uiteen van redelijk genuanceerd (Hardy) tot en met vlak en eentonig (Sanne Vogel als het bezeten schoolmeisje).

Forza Nero is lang niet op alle punten geslaagd. Maar de griezige sfeer prent zich diep in je geheugen in en dat is al heel wat.

